

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 200/2010-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. apríla 2010 predbežne prerokoval sťažnosť M. M., P., zastúpeného advokátkou JUDr. D. Š., B., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva slobodne sa združovať zaručeného v čl. 29 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Veľký Krtíš v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 1/2008 a jeho rozsudkom z 19. mája 2009, postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 1 So 4/2009 a jeho rozsudkom z 23. septembra 2009 a postupom Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. Kc 14/10 a jej listom z 21. januára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. marca 2010 doručená sťažnosť M. M., P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie čl. 12

ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva slobodne sa združovať zaručeného v čl. 29 ods. 1 ústavy postupom Okresného súdu Veľký Krtíš (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 1/2008 a jeho rozsudkom z 19. mája 2009, postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 So 4/2009 a jeho rozsudkom z 23. septembra 2009 a postupom Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. Kc 14/10 a jej listom z 21. januára 2010.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom podaným okresnému súdu domáhal nahradenia súhlasu členskej schôdze S., P., C. (ďalej len „odporca“), a žiadal určiť vznik jeho členstva u odporcu dňom nadobudnutia právoplatnosti rozsudku okresného súdu.

Okresný súd rozsudkom č. k. 1 S 1/2008-173 z 19. mája 2009 návrh sťažovateľa zamietol a uložil mu povinnosť nahradiť trovy konania odporcovi. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd rozsudkom č. k. 1 So 4/2009-204 z 23. septembra 2009 rozhodol tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil a uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť odporcovi trovy odvolacieho konania.

Vzhľadom na výsledok konania okresného súdu a krajského súdu sťažovateľ podal generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podnet na podanie mimoriadneho dovolania, na ktorý mu odpovedala krajská prokuratúra listom č. k. Kc 14/10-6 z 21. januára 2010, v ktorom uviedla, že dôvody na podanie mimoriadneho dovolania zistené neboli, a preto ho odložila.

Podľa názoru sťažovateľa postupom a rozhodnutiami všeobecných súdov a postupom a listom krajskej prokuratúry došlo k porušeniu ním označených článkov ústavy a v nich zaručených jeho základných práv, čo odôvodnil takto:

„... sťažovateľ je vlastníkom nehnuteľností – pozemkov, ktoré patria do poľovného revíru odporcu. ... je držiteľom poľovného lístka a zbrojného preukazu, je občanom

Slovenskej republiky a členom SPZ. ... písomnou žiadosťou požiadal odporcu o prijatie za člena, odporca žiadosti sťažovateľa nevyhovel z dôvodu, že... žiadosť... nespĺňa náležitosti uvedené v § 12 ods. 2 Stanov SPZ a článku 7 organizačného a rokovacieho poriadku SPZ. Sťažovateľ má za to, že odporca týmto svojim konaním obmedzil právo poľovníctva sťažovateľa zakotvené v zákone o poľovníctve a obmedzil jeho vlastnícke práva v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky...

V tejto súdnej veci sa sťažovateľ voči odporcovi domáha určenia vzniku členstva na základe rozhodnutia súdu, ktoré by nahradilo súhlas členskej schôdze odporcu o prijatí sťažovateľa za člena u odporcu.

Sťažovateľ má za to, že jeho návrh je dôvodný, poukazuje na listiny, ktoré predložil súdu ako dôkaz...

Ako vyplýva z obsahu návrhu na začatie konania predmetom konania je prednostné právo vlastníka pozemku v poľovnom revíri a vznik členstva v PZ P. – odporcu. Sťažovateľ má za to, že v prípade vzťahov vznikajúcich pri výkone práva poľovníctva upraveného zákonom o poľovníctve ide o občianskoprávne vzťahy majetkového charakteru odvodené od vlastníckeho práva k pozemku (ktoré požíva ochranu v zmysle čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), ktorý je súčasťou poľovného revíru konkrétnej poľovníckej organizácie.

Vlastník pozemku patriaceho do poľovného revíru... má právo poľovníctva v tomto revíri, môže ho vykonávať buď sám... alebo môže výkon tohto práva prenajať za odplatu a to buď PZ alebo inej právnickej alebo fyzickej osobe... Vlastník pozemku patriaceho do poľovného revíru, ktorý vykonáva právo poľovníctva musí byť členom poľovníckej organizácie PZ alebo inej poľovnej spoločnosti, ktoré sú právnickými osobami a majú charakter záujmových združení.

Zákon o poľovníctve ani iný všeobecne záväzný predpis nezveruje poľovníckej organizácii právomoc rozhodovať, kto môže vykonávať právo poľovníctva, práve naopak zakotvuje prednostné právo vlastníka pozemku v poľovnom revíri na vznik členstva v poľovníckom združení. Z obsahu zákona o poľovníctve vyplýva, že po splnení zákonom o poľovníctve stanovených podmienok má vlastník pozemku patriaceho do poľovného revíru právo na vznik členstva v PZ.

Sťažovateľ má za to, že splnil všetky zákonné podmienky na vznik členstva u odporcu a keďže odporca sa odmieta žiadosťou sťažovateľa zaoberať, sťažovateľ žiada súd, aby mu poskytol ochranu a určil, že sťažovateľovi dňom právoplatnosti rozsudku vzniká členstvo u odporcu, takýto rozsudok by tak nahradil súhlas členskej schôdze odporcu s prijatím sťažovateľa za člena odporcu. Podľa názoru sťažovateľa je to práve súd, ktorý môže zasahovať do činnosti odporcu. V zmysle § 2 ods. 3 zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov v znení neskorších predpisov sú združenia právnickými osobami, do ich postavenia a činnosti môžu štátne orgány zasahovať len v medziach zákona. V tejto súdnej veci je podľa názoru sťažovateľa takýmto zákonom práve zákon o poľovníctve, § 14 ods. 4 zákona, na základe ktorého by mal súd sťažovateľovi poskytnúť ochranu...

... Sťažovateľ má za to, že vlastníik pozemku má právo vykonávať právo poľovníctva a nie je nutné zisťovať, kto bol za člena PZ prijatý, pred podaním žiadosti sťažovateľa za člena odporcu. Pretože podľa zákona o poľovníctve sa nejedná o právo prednosti vo vzťahu k jednotlivým podaným žiadosťiam, ale sa jedná o prednostné právo vlastníka pozemku zaručené navrhovateľovi § 2 ods. 2 a § 14 ods. 4 zákona o poľovníctve a čl. 20 ods. Ústavy Slovenskej republiky.

... V tejto súdnej veci je právomoc súdu daná so zreteľom k predmetu súdneho sporu teda nároku sťažovateľa na vznik členstva v PZ uplatňovaného podľa zákona č. 23/1962 Zb. o poľovníctve v spojení so zákonom č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov. K vecnej a miestnej príslušnosti súdu zaujal v totožnej súdnej veci stanovisko aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení č. k 2 NdsSž 6/2005-58 zo dňa 5. 10. 2005. Pri posudzovaní otázky či predmetná vec patrí do právomoci súdu nie je možné aplikovať ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 83/1990 Zb.

... podľa zákona o poľovníctve právo poľovníctva patrí vlastníikovi pozemku... nemôže odporca v žiadnom prípade odoprieť sťažovateľovi výkon práva poľovníctva, pričom sťažovateľ má prednostné právo poľovníctva podľa zákona o poľovníctve § 14 ods. 4. Z uvedeného dôvodu nemôže súd poskytnúť ochranu konaniu odporcu, ktoré je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky...

Podľa názoru sťažovateľa právo poľovníctva patrí vlastníikovi poľovného pozemku..., preto § 14 ods. 4 zákona o poľovníctve nemá na mysli právo prednosti vlastníka poľovného pozemku, ale zákon v tomto ustanovení má na mysli vynutiteľnosť práva poľovníctva pre

vlastníka poľovného pozemku pre prípad, že poľovný pozemok je prenajatý poľovníckemu združeniu a vlastníkovi poľovného pozemku je upierané jeho právo poľovníctva v zmysle zákona o poľovníctve - teda prednostné právo vlastníka pozemku patriaceho do spoločného poľovného revíru, v ktorom je výkon práva poľovníctva prenajatý má súdne vynutiteľné právo na vznik členstva v poľovníckom združení, ktorému bol výkon práva poľovníctva prenajatý – toto má na mysli zákonodarca (§ 14 ods. 4 zákona o poľovníctve), nie právo prednosti, pretože právo poľovníctva vlastníkovi poľovného pozemku podľa zákona o poľovníctve patrí, teda má ho každý vlastník poľovného pozemku, ktorý spĺňa aj ďalšie podmienky ustanovené v zákone o poľovníctve. Prednostné právo v zmysle § 14 ods. 4 zákona o poľovníctve sa nepriznáva ktorémukol'vek žiadateľovi, toto je zákonom priznané len vlastníkovi poľovného pozemku v spoločnom poľovnom revíri. Združovanie občanov v poľovníckom združení je realizáciou jednou zo základných politických práv občanov Slovenskej republiky upraveného v článku 29 Ústavy Slovenskej republiky... Prenájom poľovníckeho práva inej právnickej, či fyzickej osobe nemá za následok zánik tohto práva - teda zánik práva na vznik členstva v poľovníckom združení vlastníkovi poľovných pozemkov potom ako boli prenajaté právnickej alebo fyzickej osobe.

Sťažovateľ má za to, že uvedenými rozhodnutiami bol porušený zákon a to konkrétne:

- 1) článok 20 Ústavy Slovenskej republiky*
- 2) § 2 ods. 2, § 14 ods. 4 zák. č. 23/1962 Zb. o poľovníctve v platnom znení*
- 3) súdy poskytli odporcovi ochranu aj napriek tomu, že činnosť odporcu vykazuje znaky činnosti, ktorá nie je združeniu povolená a teda odporca sleduje svoje ciele spôsobom, ktorý je v rozpore s ústavou a zákonmi...*

... možno konštatovať, že navrhovateľ splnil všetky podmienky na prijatie za člena PZ P. – odporcu zakotvené v zákone o poľovníctve, v stanovách SPZ, v rokovacom a organizačnom poriadku SPZ, v stanovách odporcu, a v rokovacom a organizačnom poriadku odporcu. Preto odporca nemohol konštatovať, že žiadosť navrhovateľa nespĺňa náležitosti uvedené v § 12 ods. 2 Stanov SPZ a článku 7 Organizačného a rokovacieho poriadku SPZ a preto výročná členská schôdza žiadosť navrhovateľa odmietla, teda o nej vôbec nehlasovala....

... vlastník resp. spoluvlastník pozemku zo spoločného poľovného revíru, v ktorom je výkon práva poľovníctva prenajatý má súdne vymožiteľné právo na vznik členstva u

odporcu, ktorému bol výkon práva poľovníctva prenajatý. Prenájom práva poľovníctva inej právnickej alebo fyzickej osobe nemá za následok zánik práva na vznik členstva u odporcu navrhovateľovi ako vlastníkovi resp. spoluvlastníkovi poľovných pozemkov. Právo na vznik členstva v poľovníckom združení z existujúceho vlastníckeho resp. spoluvlastníckeho práva k poľovným pozemkom je priamo zákonom zaručené formuláciou o prednostnom práve na vznik členstva. Podľa názoru navrhovateľa odporca má povinnosť prijať ho za člena pokiaľ ako je vyššie uvedené splnil všetky podmienky stanovené v zákone ako bolo v konaní preukázané...

Aj napriek vyššie uvádzaným skutočnostiam bol návrh sťažovateľa súdmi zamietnutý a tiež Krajská prokuratúra Banská Bystrica nevyhovela podnetu sťažovateľa na podanie podnetu na mimoriadne dovolanie...

... Podľa názoru sťažovateľa sú závery prvostupňového a odvolacieho súdu nesprávne a to najmä preto, že podľa názoru súdov by sa sťažovateľ mohol domáhať súdnej ochrany len v prípade, ak by PZ P. porušilo jeho právo prednosti...“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1) Základné právo M. M. upravené v čl. 12 ods. 4, čl. 20, ods. 1, čl. 29 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš pod č. k. 1 S/1/2008, v konaní vedenom na Krajskom súde Banská Bystrica pod č. k. 1 So/4/2009, v konaní vedenom Krajskou prokuratúrou Banská Bystrica pod č. k. Kc 14/10-6 porušené bolo.

2) Rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica, č. k. 1 So/4/2009-204 zo dňa 23. 9. 2009 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3) M. M. priznáva finančné zadostučinenie 4.969,02 EUR..., ktoré je Okresný súd Veľký Krtíš, Krajský súd Banská Bystrica, Krajská prokuratúra Banská Bystrica povinní... spoločne a nerozdielne vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

4) M. M. priznáva trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia JUDr. D. Š. ..., ktoré sú Okresný súd Veľký Krtíš, Krajský súd Banská Bystrica, Krajská prokuratúra Banská Bystrica povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť... do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 12 ods. 4 ústavy nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 29 ods. 1 ústavy právo slobodne sa združovať sa zaručuje. Každý má právo spolu s inými sa združovať v spolkoch, spoločnostiach alebo iných združeníach.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie čl. 12 ods. 4 ústavy, porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a porušenie základného práva slobodne sa združovať zaručeného v čl. 29 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 1/2008 a jeho rozsudkom z 19. mája 2009, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 So 4/2009 a jeho rozsudkom z 23. septembra 2009 a postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. Kc 14/10 a jej listom z 21. januára 2010.

1. K namietanému porušeniu základných práv postupom okresného súdu a jeho rozsudkom z 19. mája 2009 a postupom krajského súdu a jeho rozsudkom z 23. septembra 2009

Vo vzťahu k namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv postupom a rozsudkami okresného súdu a krajského súdu ústavný súd poznamenáva, že podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo

o inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04).

Podľa zistenia ústavného súdu rozsudok okresného súdu č. k. 1 S 1/2008-173 z 19. mája 2009 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 1 So 4/2009-204 z 23. septembra 2009 nadobudol právoplatnosť 3. novembra 2009 a vykonateľným sa stal 6. novembra 2009. Konania vedené všeobecnými súdmi teda boli právoplatne skončené evidentne v čase presahujúcom dva mesiace pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, ktorá bola podaná na poštovú prepravu 2. marca 2010.

Ústavný súd preto sťažnosť v časti smerujúcej proti rozhodnutiam a postupom okresného súdu a krajského súdu odmietol ako oneskorene podanú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základných práv postupom krajskej prokuratúry a jej listom z 21. januára 2010

Vo zvyšnej časti sťažnosť sťažovateľa smerovala proti postupu krajskej prokuratúry a jej oznámeniu – listu – z 1. januára 2010, ktorými malo dôjsť k porušeniu základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a čl. 29 ods. 1 ústavy, ako aj k porušeniu čl. 12 ods. 4 ústavy, a to z dôvodu, že krajská prokuratúra odložila jeho podnet na podanie mimoriadneho dovolania adresovaného generálnemu prokurátorovi.

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že na vyhovenie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania nie je právny nárok, t. j. fyzickej osobe alebo právnickej osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká nárok na jeho akceptovanie a generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. V prípade sťažovateľa jeho podnet Generálna prokuratúra Slovenskej republiky listom sp. zn. VI/2 Pz 737/09 z 28. decembra 2009 postúpila na vybavenie krajskej prokuratúre, ktorá po preskúmaní na vec sa vzťahujúceho

súdneho spisu nezistila dôvody na podanie mimoriadneho dovolania, pretože v postupe a rozhodnutiach všeobecných súdov nezistila porušenie zákona spôsobom, ktorý predpokladá ustanovenie § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). To viedlo k odloženiu podnetu sťažovateľa.

Z ustanovení § 243e a nasl. OSP možno vyvodit', že ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorého využitie patrí iba generálnemu prokurátorovi. Citovaná právna norma neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Voľná úvaha generálneho prokurátora o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie, je vylúčená iba v prípade, že zistí, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú splnené.

Vo svojej rozhodovacej činnosti už ústavný súd vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03). Z toho dôvodu odloženie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, t. j. jeho neakceptovanie, nemôže spôsobiť porušenie základných práv sťažovateľa (obdobne napr. II. ÚS 14/04).

Ústavný súd zastáva názor, že súčasťou žiadneho zo základných práv (podľa ústavy alebo medzinárodnej zmluvy) nie je aj povinnosť orgánu štátu podať mimoriadny opravný prostriedok na základe návrhu podnecovateľa (m. m. II. ÚS 168/03).

V namietanom prípade krajská prokuratúra oznámila sťažovateľovi listom z 21. januára 2010, že na základe jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania nebude podané mimoriadne dovolanie, a náležite mu vysvetlila dôvody takéhoto postupu. Tým bol podľa názoru ústavného súdu podnet sťažovateľa riadne vybavený, čo v okolnostiach prípadu vylučuje akúkoľvek príčinnú súvislosť medzi postupom krajskej prokuratúry a namietaným porušením práv sťažovateľa, resp. zistenie takej možnosti porušenia jeho práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol ústavný súd posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti krajskej prokuratúre a jej oznámeniu z 21. januára 2010 odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec ústavný súd poznamenáva, že sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namieta porušenie označeného základného práva napadnutým oznámením krajskej prokuratúry, mohla byť odmietnutá aj ako neprípustná.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre podnetom sa rozumie písomná alebo ústna žiadosť, návrh alebo iné podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti, najmä aby podal návrh na začatie konania pred súdom alebo opravný prostriedok, aby vstúpil do už začatého konania alebo vykonal iné opatrenia na odstránenie porušenia zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Podľa § 35 ods. 1 zákona o prokuratúre pri vybavovaní podnetu je prokurátor povinný prešetriť všetky okolnosti rozhodné pre posúdenie, či došlo k porušeniu zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu, či sú splnené podmienky na podanie

návrhu na začatie konania pred súdom alebo na podanie opravného prostriedku, či môže vstúpiť do už začatého konania pred súdom alebo vykonať iné opatrenia, na vykonanie ktorých je podľa zákona oprávnený.

Podľa § 35 ods. 2 zákona o prokuratúre prokurátor posudzuje podnet podľa obsahu, pričom prihliada na všetky skutočnosti, ktoré počas prešetrovania vyšli najavo.

Podľa § 35 ods. 3 zákona o prokuratúre ak prokurátor zistí, že podnet je dôvodný, vykoná opatrenia na odstránenie porušenia zákona a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2 zákona o prokuratúre). Podľa § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich konaniach vyslovil právny názor, že nevyužité podnetu ako prostriedku nápravy v rámci sústavy orgánov prokuratúry Slovenskej republiky nemožno nahrádzať podaním sťažnosti v konaní pred ústavným súdom, pretože takto by sa obmedzovala možnosť orgánov prokuratúry vo vlastnej kompetencii nielen preveriť skutočnosti, ktoré tvrdí sťažovateľ, ale aj prijať opatrenia podľa zákona o prokuratúre, ktoré by účinne napomohli odstráneniu procesných alebo faktických prekážok zákonného postupu (m. m. I. ÚS 186/05, IV. ÚS 53/05, IV. ÚS 126/07).

Vzhľadom na to ústavný súd zotrváva v súlade so svojou doterajšou judikatúrou na tom, že každý sťažovateľ je pred podaním sťažnosti ústavnému súdu povinný vyčerpať všetky právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd

účinne poskytuje a na použitie ktorých je oprávnený podľa osobitných predpisov (napr. III. ÚS 152/03, IV. ÚS 126/07).

Podľa právneho názoru ústavného súdu podnet v zmysle § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre a opakovaný podnet podľa § 34 zákona o prokuratúre poskytujú sťažovateľovi účinnú ochranu jeho práv a právom chránených záujmov (m. m. IV. ÚS 158/03, IV. ÚS 80/03, IV. ÚS 330/04, IV. ÚS 53/05, I. ÚS 186/05, II. ÚS 94/06, I. ÚS 112/06, IV. ÚS 126/07). Podnet (opakovaný podnet) zakladá povinnosť prokurátora aj nadriadeného prokurátora sa ním zaoberať, vybaviť ho a spôsob vybavenia oznámiť podnecovateľovi.

Zákon o prokuratúre teda poskytoval sťažovateľovi prostriedok nápravy – podnet a opakovaný podnet (podľa § 31 až § 36 zákona o prokuratúre), ktorým sa mohol domáhať preskúmania zákonnosti napadnutého postupu a oznámenia krajskej prokuratúry v predmetnej veci. Uvedený právny prostriedok umožňoval sťažovateľovi dosiahnuť účinnú nápravu, ak by nadriadený prokurátor na základe podnetu sťažovateľa dospel k záveru, že označený postup a oznámenie krajskej prokuratúry boli v rozpore so zákonom.

Vyčerpanie týchto právnych prostriedkov je v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom (napr. I. ÚS 256/05, IV. ÚS 126/07).

Ústavný súd z obsahu sťažnosti ani z jej príloh nezistil, že by sťažovateľ pred podaním sťažnosti ústavnému súdu vyčerpal proti napadnutému postupu a oznámeniu krajskej prokuratúry iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu základných práv alebo slobôd účinne poskytoval a poskytuje.

Z tohto dôvodu ústavný súd mohol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť aj ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd o ďalších nárokoch sťažovateľa uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. apríla 2010